

дошел от Белград, спрял „в Букурещ“, където Караджата и Х. Димитър деятелно работеха за едно преминаване в Турция“. ⁴² „Габровският хан“, споменат от разпитвания четник за местонахождението на „комитета“ бил наистина постоянно средище на българската революционна емиграция.

Имаме известни указания и за това, че четниците били в течение на подготовяните документи за четата. Хр. Македонски изтъква специално прокламацията до българския народ, която изразявала според него ясно и определено патриотичната цел на четата и ръководните ѝ лозунги: „Свобода или смърт!“ и „За вяра и независимост!“, добавяйки, че четниците я коментирали преди заминаването си и в родолюбивото си вдъхновение искали да видят това обръщение към народа по-грандиозно, по-обширно и по-внушително. Македонски разказва и за едно събиране на момците от четата, които войводите извикали към края на юни да дойдат в Букурещ. Край града в местността „Табакария“ станало „импозантно тържество“. Присъствали и мнозина други българи. „Приказваха повече войводите и другите дошли там българи, а на нас момчетата сърцата ни тупаха все по-силно и по-силно“.⁴³

Както се вижда, тази среща непосредствено преди придвижването на четниците към Дунава имала политически характер и трябвало да помогне за сплотяване на доброволците около патриотичните цели, които възлагали на четническата акция нейните ръководители. Съществено е и сведението, че извън четниците на тържеството присъствали „мнозина българи“, които при това държали речи, наред с войводите. Тъй като по това време - в края на юни - „Правилникът за четите, образувани за извоюване свободата и независимостта на България“ трябва да е бил готов, вероятно е във вдъхновяващите слова на войводите и „другите българи“, участващи в тържеството, да са били засегнати основни положения от ръководния уставен документ, най-малкото онези идеи, които са фиксирани в кратката програмна част: че опитът е показал невъзможността свободата да се постигне по мирен път и поради това се е решило да се организират чети за извоюването ѝ със силата на оръжието; че четите си поставят задача да постигнат „спасението и независимостта на живеещия в областите България, Тракия и Македония български народ“ и т.н.

От мемоарните материали е известно, че преди да премине Дунава, четата положила клетва. Това, което си спомнят от нейното съдържание Хр. Македонски и други останали живи четници, говори несъмнено, че писарят Ив. Христович (По-